

31. Raamattuluento: Armoa rikkimenneelle

Rukous/Tervetuloa

Tällä luennolla käsittelemme asioita, joita osin löytyy jälleen myös joistakin muista edellisistä luennoista. Näin on muiden luentojen osalta. Silti on syytä käydä myös näitä asioita uudelleen läpi. Ne rakentavat väsynttä kulkijaa.

Lihavista ja voimakkaista lampaista Herra pitää kyllä itse huolen ja alentaa heitä tarpeen mukaan.

Rikkimennyt ihminen

Jumalan ihminen sairaana

Jumalan on kolmiyhteinen: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Samalla hän on kuitenkin yksi. Sellainen on myös ihminen, Jumala luoma. Ihminen on ruumis, sielu ja henki, mutta samalla yksi persoona.

Ruumis, eli keho, on näkyvä osa ihmisessä. Vastaavasti sielu, psyyke, edustaa meidän persoonaamme ja olemustamme. Se tekee meistä ihmisen. Se kuvastaa parhaiten ”minäämme”. Sielunelämäämme kuuluu muun muassa järki, ajattelu ja tunnemaailma. Joskus kuulee puhuttavan ihmisessä olevasta henkisyydestä. Näin ei Raamattu opeta. Tällainen jaottelu ei anna oikeaa kuvaa ihmisestä. Meissä on todella Raamatun mukaan ruumis, sielu ja henki (1. Tess. 5:23). Mutta mikä on tämä ”henki”?

Ensinnäkin Sanasta opimme, että ihmisen henki tulee eläväksi, kun Jumalan Henki saa sen uudistaa. Ihmisestä tulee silloin elävä sielu. Ilman sitä hän on hengellisesti kuollut. Toisaalta ihmisen henki tulee eläväksi kun Kristus saa asuinpaikan ihmisessä. Kristus sanoo kolkuttavansa ovellamme ja haluavansa uudistaa meidät (Ilm. 3:20).

Mutta vaikka ihminen kokisi tulleen armosta osalliseksi, hän voi silti tuntea itsensä rikkinäiseksi, masentuneeksi ja jopa ahdistuneeksi. Kehokin oireilee. Toisaalta ihmisen ruumis ja uudistunut henki saattavat olla terveitä, mutta sielussa on jokin vamma. Näitä tällä tavoin rikkinäisiä ihmisiä on paljon myös terveen kristillisyyden keskellä. Mikähän minua vaivaa? ihminen pohtii ja miettii kysellen. Itsetuntokin voi olla poissa. Ihmisarkuus on hiipinyt sisimpään. Vaikea uupumus voi olla mukana lisäkuormittajana. Kaiken lisäksi mikään apu ei tunnu auttavan. Ihminen saattaa pelätä tulevansa jopa ”hulluksi”. Hän on jonkinlaisessa ahdistuskierteessä.

Näissä vaivoissa ei ole kuitenkaan kyse varsinaisesta mielisairaudesta. On kyse jonkinasteisesta neuroosista, tai tunnevammasta. Mutta sekin tila voi pilata tyystin ihmisen elämän.

Valitettavan usein lääkärit hoitavat pelkkiä fyysisiä, eli ruumiillisia sairauksia. Vastaavasti hengen tilaan haetaan apua ehkä teologeilta ja seurakunnan piiristä. Vastaavasti sielullisiin vaivoihin koetetaan saada apua mielenterveystoimistosta. Näin toimitaan, vaikka ihminen on yksi persoona, ei moniosainen. Häntä hoidetaan aivan kuin hän olisi jokin moniosainen laite. Itse ihmistä ei hoida juuri kukaan.

Ihminen on liian usein yksin sielullisten vaivojensa kanssa. Raamattu toteaa: ”*Jos yksi jäsen kärsii, kärsivät kaikki muutkin jäsenet...*” (1. Kor. 12:26). Tämä pätee myös yksilön elämässä. Niinpä jos hengen asiat eivät ole kunnossa, se näkyy kyllä jotenkin ihmisen kokonaispersoonassa. Jos ruumis kärsii, ei mielikään ole hyvinvoiva. Ja tietenkin jos mieli on sairas, koko ihminen on sairas. Usein rikkiäinen mieli siirtää kuormaansa myös kehon kannettavaksi. Selkä voi oireilla vaikka todellinen syy on sisäisessä maailmassa. Tällöin puhutaan psykosomaattisista sairauksista.

Useat sielun vammat ovat saattaneet syntyä jo lapsuudessa. Kovuus, rakkaudettomuus, lainomainen ja ankara kasvatus ovat voineet jättää vammat, jotka aikuisenakin saavat aikaan masennusoireita ja ahdistusta. Parantuminen voi olla vaikeaa. Sielunvammoja kokevan on vaikea löytää auttajaa. Usein lääkkeenä ovat vain pillerit. Niistä ei ole kuitenkaan apua, jos vaiva on jatkunut hyvin pitkään ja on kroonistunut. Akuutissa hädässä on toki aiheellista turvautua hyviin lääkkeisiin. Mutta pillerit voivat turruttaa mieltä, mutta itse sairaus on kuitenkin hoitamatta. Epätoivo ja pelko vain lisääntyvät tässä tilassa. Jumalakin alkaa tuntua enemmän tuomarilta kuin Armolliselta Isältä. Taudinkuvaan tulee helposti mukaan myös syllisyyden ahdistus. Tunnevammainen kokee usein myös voimakkaita vihan tunteita. Ne kuuluvat tähän tautiin.

Auttava läsnäolija

Mutta sisäisestikin sairastuneita ihmisiä voidaan toki auttaa. On vain tunnettava oikeat lääkkeet kuhunkin erityistapaukseen. Niinpä jos mieli järkkyy, ei perinteellinen sielunhoito aina auta. Synninpäästön sana ei auta, jos kyse ei ole synnistä. Tunnevammainen voi kokea olevansa silti erityisen syntinen. Valitettavasti lakihenkinen ja vaatimuskeskeinen kristillisuus saa näitä vammoja paljon aikaan. Ihmisen surkeudessa ja viheliäisyyden tunnossa kieriskelevä uskonnollisuus saa myös paljon pahaa aikaan.

On hoidettava aina koko ihmistä. Mutta tärkeintä on aina, että jumalasuhte on kunnossa. On kyse ”Kristuksen sisäisestä tuntemisesta”. Heprealaiskirje todistaa: ”*Ilman uskoa ei kuitenkaan kukaan ole Jumalan mielen mukainen*” (Hepr. 11:6). Jumalasuhteesta on lähdettävä liikkeelle, kun puhutaan todellisesta ihmisen hoitamisesta. Mutta jos tämä asia on kunnossa, ruumis on terve, ja silti jokin vaivaa, vikaa on etsittävä ehkä sielun maailmasta. Tärkeää hoidossa on, että ihminen kokee olevansa turvallisissa käsissä ja saa elää Jumalan armon alla. Armo on parantava lääke. Aidon evankeliumin vapauttava sanoma parantaa vaikeitakin sielunhaavoja. Totuuttakaan ei saa unohtaa, sillä valheelle ei kannata mitään rakentaa. Kristus oli täynnä armoa ja totuutta (Joh. 1:14).

Joskus on käytävä läpi myös ihmisen menneisyyttä. Sieltä, ehkä kaukaakin, voi löytyä lyöntejä, iskuja, hylkäämisiä ja monia muita traumaattisia kokemuksia, jotka ovat rampauttaneet ihmisen ja sulkeneet hänet tunnevammojen vankilaan. Siinä tilassa on aina paha olla. Parhaiten tällaisia ihmisiä voi auttaa sellainen ihminen, joka on itse kokenut samoja ahdistuksia, mutta saanut armon parantua niistä ainakin jossain määrin. Vain sellainen ihminen uskaltaa mennä hoidettavan syviin syövereihin mukaan, ja tuoda häntä kuin vähän kerrallaan ylös siihen vapauteen, jonka Kristus on meille kerta kaikkiaan hankkinut. Tällöin alakulo, ahdistuneisuus, viha ja uupumus voivat väistyä tervehtymisen myötä.

Auttajan on jaksettava kuunnella sairaan puhetta. Mutta pelkkä kuuntelu ei vielä tuo apua. Kuuntelu auttaa kyllä löytämään sairauden syitä.

Mutta vain Kristus voi parantaa. ”...Sielun ja ruumiin haavat Sinulta, Jeesus, saavat Hoidon ja parannuksen Syntiset lunastuksen.” (SV 166:4).

Auttajan on oltava aluksi kuin Kristuksena autettavalle, ennen kuin ihminen kykenee itse rakentamaan Kristukseen ja Kristuksessa.

Aidon kristillisyyden tuntomerkkejä on vanhurskauden lepo, ilo ja rauha. Siihen päästään vain Herran Jeesuksen armohoidossa. Hän on hyvä. Hänessä on lepo. Hänen rintaansa vasten sairas voi rauhoittua ja saada apua. Hänellä on parantava lääke. Ihaninta on se, että Herra on heikoissa väkevä. Aina ei siis tulla kokonaan terveeksi, mutta juuri heikkoja ja armoa tarvitsevia hän rakastaa ja käyttää työssään. Hän taluttaa heitä elämän veden lähteelle ja johtaa vihreille niityille nimensä tähden.

ARMO, SUURI SALAISUUS

Armon saaminen

”Yhä runsaampana tulkoon osaksenne armo ja rauha, jonka Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tunteminen antaa.” (2. Piet. 1:2). Näin Pietari kirjoittaa. Vain Jeesuksen Kristuksen yhä syvenevä tunteminen parantaa sielun vammat ja armo lisääntyy.

Liian usein, esimerkiksi perinne kristillisyydessä, vain ihailaan armoa, mutta ei osata ottaa sitä vastaan ja elää siitä. Sen sijaan sitä ikävöidään ja kerjätään. Mutta silloin ollaan kyllä lain tiellä. Jotainhan pitää lain alla nimittäin tehdä. Laki edellyttää aina tekoja. Se vaatii aina suoritusta armon saamiseksi vaikkapa näin: *”Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty; mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, se saa armon.”* (Sananl. 28:13). Tee jotain niin saat armon! Tämä on juuri tuo tekojen tie. Se on lain tie. Mutta pitääkö katua syntejään? Aivan varmasti pitää, mutta me emme kerta kaikkiaan kykene hylkäämään syntejämme, vaan Jumalan armon Kristuksessa on voitettava synti. Apostoli Johannes kirjoittaa: *”Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.”* (1. Joh. 1:9). Tämä on evankeliumia. Itse emme siihen kykene. Adventtivirsi 9:3 sanoo asiat oikein:

Kristus, tule perkaamaan
synnin saasta sielustani.
Itse en voi milloinkaan
pestä omaatuntoani.
Sen vain veri puhdistaa,
armo sielun kaunistaa.

Näin Kristus saa olla meille oikea Kristus. Vastaavasti apostoli Paavali neuvoo oikean tien armon omakohtaiseen omistamiseen. Hän kirjoittaa: *”Hänen työtovereinaan me myös kehoitamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi.”* (2. Kor. 6:1). Tämä on armoa ja evankeliumia. Näin päästään armoon. Armo ja usko kuuluvat myös yhteen. Kirjoitettu on: *”Sentähden se on uskosta, että se olisi armosta; että lupaus pysyisi lujana kaikelle siemenelle...”* (Room. 4:16). Armon tie on uskon tie.

Lainalaisuus

Ihmisen luonnolle, sen ajatuksille ja aikaansaannoksille on olemassa täysin vastakkainen maailma ja salaisuus. Tämä maailma salaisuuksineen on armo.

Ajattelemme usein luontomme mukaisesti että meidän on ensin tarjottava jotakin Jumalalle että pelastuisimme, ja elääksemme sitten hänen tahtonsa mukaisesti. ”Anna elämäsi Jeesukselle”, on yleisesti hyväksytty evankelioimistilaisuuksien kehoitus. Tämä tarkoittaa kuitenkin periaatteessa sitä, että sinun tulee ostaa omalla elämälläsi Jeesuksen elämä itsellesi. Tee siis vaihtokauppa. Tällaisesta hyvin tyypillisestä ja uuvuttavasta käskyevankelioimisesta alkaa usean lainalaisen uskovan raskas tie.

Mutta lahjaksi saatava pelastus, joka perustuu täydelliseen armoon, on jotakin muuta kuin meidän ansiomme, tai orjallinen lainkuuliaisuuden tie. Armo on täydellistä lahjaa. Armo annetaan armosta ja ilman ansioita sillekin, joka on joutunut toteamaan, etteivät työt ja ansiot riitä Pyhän Jumalan edessä. Mutta armoa ei käsitä muu kuin täydellisen vararikon kokenut, itsestään tyhjentyneet köyhät sielut. Meidän luontomme ja lihamme kauhistuu ja riehuu kun se kohtaa täydellisen armon. Se nousee jyrkkään vastarintaan. Armosaarnan kuulijoista moni ryhtyy vastarintaan ja alkaa kuulua vaatimuksen syviä rintaaniä: ”Pitäähän jokaisen ihmisen synnistä luopua.” ”Pitäähän jokaisen pa-

rannus tehdä. Eikö kaikkien ole käännyttävä ja aloitettava totinen kilvoitus? Eikös se sanota Raamatussakin ihan selvästi?”

Mutta pitääkö näin tehdä? No toki pitää, ja Jeesuskin vaatii ja käskää tottelemaan Ja erityisesti pyhä laki vaatii suorituksia. Jeesuksen julistus vetää vielä asiat usein tiukemmalle kuin Mooses lakeineen. Mutta näissä kaikissa kehotuksissa ei soi armon ihana ääni. Ne eivät ole evankeliumia. Lain käskyt on annettu sitä varten, että jokaisen suu tukittaisiin ja kaikki tulisivat syyllisiksi Jumalan edessä (Room. 3:19). Sen pidemmälle ei laki opasta eikä anna voimaa Jumalan tahdon mukaisen elämään. Käskyillä, määräyksillä ja kehotuksilla on oma, tarkka tehtävänsä. Niiden eräs ja tärkeä tehtävä on syyllistää omavoimainen ja itseviisas ihminen ja johtaa hänet ahdinkoon Herran edessä. Mutta syyllisyys sinällään ei kuitenkaan kerro juuri mitään Kristuksesta. Sen sijaan evankeliumi kertoo armollisesta Jumalasta ja hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta. Evankeliumi puhuu siitä, millainen Jumala on syntistä kohtaan: armollinen, syntejä anteeksiantava, laupias ja syntisiä rakastava persoona. Hän on evankeliumiin uskovien isä. Ja juuri tätä emme tahdo kuulla ja uskoa. Ainakin se on kovin vaikeaa. Valitsemme usein ainakin osittaisen lain tien. Voimme toisella jalalla seistä armon varassa, mutta toisella jalalla kuljemme samalla lain käskyjen tietä. Pyrimme taivaaseen kuin kahta eri tietä. Mutta Juuri tällöin menetämme molemmat tiet. Apostoli Paavali on todella hädissään kirjoittaessaan galatalaisille: ”*Sanokaa minulle te, jotka tahdotte lain alaisia olla, ettekö kuule, mitä laki sanoo?*” (Gal. 4:21). Laki johtaa aina orjuuteen. Se jättää se alla eläjän erämaahan perkeleen kiusattavaksi.

Maailman henki

On olemassa suruton, jumalaton maailma ja sen lapset. Mutta myös heille on aivan erityisesti pidettävä tarjolla Elämän Sanaa. Aina joku jossakin herää, tulee syntiseksi ja armonnälkäiseksi ja pelastuu. Tämä henki pyrkii voittamaan uskoviakin orjuuteensa. Maailma houkuttaa ja kiehtoo, mutta sillä ei ole tarjottavana muuta kuin pinnallista iloa ja Jumalan vastaisuutta. Tämän valtakunnan opettajat lupaavat vapautta vaikka ovat itsekin yhä himojensa vankeja. Tätä orjuuden valtakuntaa edustaa Raamatussa Egypti, Baabel ja langennut Israel.

Mutta myös kristillisyydessä voi vallita viidakon laki ja maailman henki. Heikot sortuvat silloin ja joutuvat voimakkaiden ihmisten tallattaviksi ja orjallisiksi tottelijoiksi. Siksi tarvitaan oikealla tavalla säälliviä paimenia johtamaan nääntyneet, eksytetyt ja epätoivoiset lampaat lepäämään omaan lammastarhaansa.

Armon alla

Kun ihminen suostuu sovintoon Jumalan kanssa, ja ottaa ehdoitta vastaan täyden armon, myös kaikki käänntymisvaatimukset tulevat täytettyä. Tuolloin ihminen kääntyy pois omasta itsestään, tulee pois lain ja tuomion alta, ja siirtyy armon alle. Ja tämä kaikki on lakiin sidotulle sielulle niin kovin vaikeaa. Ihminen on kyennyt tekemään matkan kuuhun, mutta ei kykene omin avuin uskomaan armoon. Haluamme näet kovin mieluusti mennä ahtaan portin läpi omilla ansiovaatteillamme. Ja kun se ei onnistu, ihminen on kiukkua täynnä ja saattaaapa kivittää niitä, jotka menevät läpi tästä portista niin kuin kerran Saulus Tarsolainen meni. Armon on särjettävä kivinen mieli ja sydän. Tilalle on tultava Kristuksen mieli. Tämän tähden sanotaankin: ”*Monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan.*” (Ap. t. 14:22). Ahdistukset alkavat jo heti ahtaan portin edessä. Mutta jos Herran Henki saa tehdä työtään ihmisessä, hän saattaa suostua pelkkään armoon, pelkkään Vapahtajaan. ”*...autuas on se, joka ei loukkaannu minuun*”, sanoo Herra Jeesus (Matt. 11:6).

Eksyvät

On paljonkin niitä, jotka menevät lammastarhaan aidan yli omine konsteineen. Heistä Jeesus, Oikea Paimen sanoo: ”*Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ei mene ovesta lammastarhaan, vaan nousee sinne muualta, se on varas ja ryöväri*” (Joh. 10:1).

Aidotkin lampaat voivat eksyä. He voivat sortua galatalaisten erehdykseen. He aloittivat kyllä Hengessä, mutta sitten heidän elämänsä tuli ”judaisteja”, lainsaarnaajia, jotka viekoittivat lampaat takaisin koleaan erämaahan, vedettömille lähteille ja tyhjien ruokakaukaloitten ääreen ja he päätyivät lihassa vaeltamiseen. Nämä näin pahoin eksytetyt lampaat yrittävät kulkea eteenpäin lain käskyjen kurimuksessa. He ovat ehkä jumittuneet kokonaan paikoilleen rättiväsyneinä. Ne, joilla on vielä sen verran voimaa, että jatkavat raahustamistaan erämassa, saattavat vetää mukaansa kaikenlaisiksi muita eksytettäviä, niitä, jotka luottavat yhä lakiin. Paljon on siis uupuneita, perin juurin uupuneita, on voimansa menettäneitä ja toivottomia, nälkäisiä ja janoisia. He saattavat ihmetellä, miksi kristillisyyden on näin raskasta. Heidän eksyttäjänsä osaavat kuitenkin läksynsä. He selittävät tien olevan juuri näin vaikean. He jopa lisäävät seuraajiensa kantamaa taakkaa, kuin että he auttaisivat kantamisessa ja johdattamisessa uupuneita lepopaikoille. Jeesus sanoo heistä: *”Te panette ihmisten harteille taakkoja, jotka ovat raskaita kantaa, mutta itse ette kajoa niihin edes yhdellä sormella.”* (Luuk. 11:46). Vastaavasti Jeesus sanoo omasta kuormastaan: *”...minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä”* (Matt. 11:29).

Armollinen Paimen

Toki kurittaessaan ja kasvattaessaan meitä, Jumala sallii meille kärsimyksen vaivaa ja matka voi armonlapsellakin tuntua joskus tukalalta, mutta se kaikki on armoa. Tällöin kaiken takana on Jumalan armokäsi. Se käsi on siunaava käsi. Lain kova kuritus on sen sijaan aivan toista. Silloin ollaan Jumalan vihan alla. Sellaiseen ei pitäisi kenenkään joutua, ei vieteltynä, eikä omaa tyhmyyttään.

Jeesus kutsuu lempeästi maanitellen lampaita maailmasta ja lain orjuudesta kotitarhaansa. Monet lampaista tosin pelkäävät ja vapisevat. He ovat repineet itsensä pahoin, jopa verille asti. He pelkäävät jopa omaa paimentaan, niin pahoin ovat palkkapaimenet heitä kohdelleet. Jeesus neuvoo: *”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällemme ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne.”* (Matt. 11:28,29). Hänenlaistaan paimenta me tarvitsemme. Hänen hoidossaan sielu lepää ja saa uutta rohkeutta. Pelko väistyy. Hän kasvattaa armohoidossaan myös itsensä kaltaisia paimenia. He ovat niitä ihmisiä, jotka ovat ajat sitten menettäneet luottamuksen itseensä ja lain antamiin mahdollisuuksiin. *”Ihaninta ihmisessä on hänen laupeutensa...”*, sanoo Sananlasku (Snl. 19:22). Tämänkaltaisia paimenia kiusatut, uupuneet ja rääkätyt sielut tarvitsevat. Näissä paimenissa on monia Ylipaimenen piirteitä, esimerkkinä vaikkapa armahtavaisuus, laupeus ja armon henki.

Jotta löytäisimme levon sieluillemme, tarvitsemme paljon Jeesuksen luona olemista ja hänen kuulemistaan. Siinä on lepo. Jesaja sanoo: *”...vanhurskauden hedelmä on rauha, vanhurskauden vaikutus lepo ja turvallisuus iankaikkisesti. Ja minun kansani asuu rauhan majoissa, turvallisissa asunnoissa, huolettomissa lepopaikoissa.”* (Jes. 32:17,18). Tähän lepoon päässeet voivat olla vuorostaan laupiaita samarialaisia tiepuolessa jopa henkitoreissaan makaaville kanssaihmisille.

Ensin on oltava lepo Herrassa. Sen saa aikaan vain armo. Lepoon päästään useimmiten vasta sen jälkeen kun on ensin jouduttu suureen ahdinkoon, monenlaiseen hätään, uupumuksen kurimukseen, ja jopa epätoivon partaalle. Herra on sallinut sen. *”Mutta missä synti on tullut suureksi, siellä on armo tullut ylenpalttiseksi”* (Room. 5:20). Siinailla sielu saattaa kypsyä ottamaan vastaan täyden armon ja anteeksiantamuksen Elämän Herran siipien suojassa. Hän voi suostua jopa Ristin Herran seuraajaksi ja kuolemaan itseltään ja omalta elämältään. Näille lampaille Herra sanoo: *”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille”* (Mark. 16:15). Sitten voi toteuttaa se, mistä kerrotaan Apostolien teoissa: *”Ja Filippus meni Samarian kaupunkiin ja saarnasi heille Kristusta.”* (Ap. t. 8:5). Siitä saarnasta syntyi tuolloin valtavasti elämää ja syntyy nytkin. Sana jatkaakin: *”Ja kansa otti yksimielisesti vaarin siitä, mitä Filippus puhui, kun he kuulivat hänen sanansa ja näkivät ne tunnusteot, jotka hän teki. Sillä monista, joissa oli saastaisia henkiä, ne lähtivät pois huutaen suurella äänellä; ja moni halvattu ja rampa parani. Ja syntyi suuri ilo siinä kaupungissa.”* (Ap. t. 8:5-8).

Meidän on siis etsittävä Jeesusta Mooseksen sijaan, että tulisimme armon lapsiksi. Näin Johannes kirjoittaa: ”Sillä laki on annettu Mooseksen kautta; armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta.” (Joh. 1:17).

Mutta armo on salattu monilta ihmisiltä. Se on salattu aarre. Silti se on ehtymätön aarre. Tämä aarre ei tee armon alla olevasta mitään ihmeolentoa, sillä: ”...*tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä*” (2. Kor. 4:7).

Autuas ja onnellinen on se ihminen joka on oppinut erottamaan lain käskyt, perinnäissääntöjen orjuuden ja vastaavasti armon ihanuuden toisistaan. Vain sellainen ihminen kykenee auttamaan uupuneita lepoon ja iankaikkiseen elämään.

Kun sielulla on lepo Herrassa, hän kyllä selviää elämän läpi. Orjuus on silloin poissa ja taakat opitaan heittämään Herralle. Sydämessä palaa ilo, joka on iloa Herrassa. ”... *älkää olko murheelliset, sillä ilo Herrassa on teidän väkevyytenne.*” (Neh. 8:10).

Aamen